

TAJEMSTVÍ ZLATÉHO DRAKA

Divadlo je nabité, prístavky zaplnené, očakávanie sa zvyšuje. Pán zo susedstva sa ešte stihne pochváliť, že videl Tajemství, Krysaře, Carmen (to nejakto nezapadá do zoznamu) a šou sa môže začať. Chránové mrnčanie tibetských mníchov navodzuje atmosféru, pomaly sa pridávajú tóny, ktorých súzvuk vytvára melódiu a svetlo pomaly hasne. Tma nás pohlcuje, opona sa otvára a my sa ocitáme v zahmlenom lese. Zrazu sa objavia dve postavy (D. Landa, M. Maláčová) po bokoch scény a červená žiara, ktorá pohlcuje ich telá nás naplňa obavami. Celí sú odetí v čiernom. Merkuriine korzetové šaty so širokými rukávami a dlhé čierne vlasy, ktoré jej aj napriek výčesu splývajú pozdĺž tela vytvárajú „rock-opera diva styling“. Musím priznať, jej oblečenie je pôsobivejšie ako samotný spevácky prejav. Možno je to štýlom hudby, ktorú Daniel Landa napísal sebe na telo a je viac hovorová ako spevná, no je fakt, že za celé prestavenie nezažijeme žiadny úchvatný spevácky výstup.

Úvod do deja je jednoduchý. Vládcovia lesa, rún a magických síl nás varujú, že sa im nepáči, ako človek zachádza s kúzľami a vystríhajú nás pred mocnou silou, ktorá sa nám môže vypomstiť. Milenci v lese nachádzajú mŕtvolu, ktorej umiestnenie pripomína rituálnu vraždu. V okamihu, keď sa na scéne objavuje hlavný detektív s patológom a dvoma príslušníkmi polície, jediný kto nám tu chýba je Rex. Pred sebou vidíme obraz ako vystrihnutý zo známeho seriálu, nehovoriac o dialógoch a scénach v márnici. Za chvíľu zistíme, že ide o jednoduchý kriminálny príbeh z Las Vegas, New York-u alebo Miami na mystickom pozadí. Petr zavraždí Vladimíra, pretože sa mu nepáči jeho pohľad na nové skutočnosti okolo ich spolku Ordo Draconis, v ktorom učia deti bojovému umeniu muay thai (thajský box). Zároveň miluje Stellu (K. Apolenářová), jeho sestru, ktorá je profesionálnou hypnoterapeutkou a tiež je súčasťou tajného spolku. Spolok je opradený pochybnými fámami o tajomstve draka a runových nápisoch, ku ktorým sa pridávajú aj finančné škandály po zavraždení hlavného člena, v ktorých má prsty mafián mesta, pretože chce mestskú budovu získať pre seba. Hlavný vyšetrovateľ (Petr Halberstadt) je alkoholik a rodinno - osobné problémy rieši súčasne s prípadom. Jeho trefne ironický humor za každej situácie, napr. keď nájdú sto tisíc v byte u podozrivého sa nezabudne kolegu spýtať, či pôjdu na polovicu nás zabáva, takže odľahčuje ponorú atmosféru celého predstavenia. Jeho snaživý pomocník David (Jakub Šafránek), s vyšetrovaním tiež nezaháľá, no pri akciách, keď ide do tuhého sa radšej skrčí v kúte. Stella je prezentovaná ako krásna, sebavedomá a charizmatická žena, ktorá si dokáže človeka podmaniť. Aj keď jej domnelé vyžarovanie počas celého predstavenia nejakto nefunguje, asi by mala vymeniť baterky, Marek sa do nej aj tak zblázni a na vlastnú žiadosť je uvedený do

hypnózy, kde má nájsť pokoj a vyslobodenie s každodenných problémov. Navštívi ich stále prítomný, no pre smrteľníkov neviditeľný Merkurius a ona pochopí, že Marek má byť pokračovateľom chýbajúceho vodcu po Vladimírovej vražde a dá mu dračí privesok. Medzi tým Peter už ďalej nezvláda jej neustále odmietanie a zabije ju. Konflikt sa vyostruje, temné sily sa hnevajú a náš príbeh sa chýli ku koncu, kde nachádzame morálne ponaučenie a happy end. Vrah sa prizná k spáchaným zločinom po rozhovore s obeťami a pochopí, že urobil chybu. Vyslovuje poznanie, že človek by sa nemal upínať na nadprirodzené sily ale mal by byť vďačný za to, čo má a rozvíjať aj svoj pozemský život, samozrejme v súlade s morálnymi zákonmi a nemá sa nechať ovládať strachom, pretože to je to, čo nám všetkým bráni v naplnení nášho cieľa. Hlavný vyšetrovateľ skoncuje s pitím a stane sa nositeľom Tajomstva Zlatého Draka, keď sa mu za pomoci darovaného amuletu zjaví Merkurius a on pochopí, že aj keď všetko bola iba hra, nejaké sily medzi nami existujú a ak ich budeme využívať v prospech dobra, pomôžu nám. Vráti sa domov k manželke a dcére a pokúsia sa začať odznova.

Čo sa týka technickej stránky celej inscenácie, rada by som vyzdvihla jej svetelnú efektnosť. Kruhy, ktoré sa striedavo zasvecovali a lemovali scénu boli prostredníkom, ktorý udržiaval neustály kontakt medzi nadprirodzenom a reálnym svetom. Projekcie na občasne spúšťanom plátne pred javiskom, ako štvrtá stena, nám sprostredkovali detailnejší pohľad na umelecké vytráže a maľby a zároveň slúžili ako plazmová obrazovka s retrospektívnym filmom, ktorý pozoruje Petr počas stretnutia so svojimi obeťami. Aj keď boli prestavby scén veľmi viditeľné - tma samozrejme nebola absolútna, naša pozornosť bola šikovne zamestnaná rozprávačmi deja, Danielom Landom a Monikou Maláčovou, ktorých úlohou bolo prehĺbiť pocit sprítomnenej mágie. Dej neposúvali, skôr ho umocňovali. Asi by bolo lepšie, keby pri tom zostali počas celého predstavenia. Dva výstupy tanečníkov, ktoré sa našťastie vyskytli iba v prvej polovici pôsobili nemotorne, čo podporovali aj dlhé plášte v ktorých vystupovali a ich kroky boli natoľko nevýrazné alebo zle zvolené, že vytvárali dojem skackajúcich ľudí v tranze na nejakej sektárskej akcii. Prechádzanie sa D. Landu po scéne, akoby bol na koncerte a zle zvolená gestikulácia pôsobili neprofesionálne a trochu narušovali divadelnú ilúziu. Napriek tomu pôsobil veľmi sugestívne.

Jednotlivé mizanscény boli vytvorené prakticky, kedy sa z oboch strán paralelne spustili veľké obdĺžniky vhodné pre tú ktorú scénu, takže vytvárali byt aj s chodbou alebo zozadu bola pritlačená červená šikmina doplnená takisto červeným pozadím a predstavovala hypnoterapeutickú pracovňu s bielymi doplnkami. Jedinou výnimkou je záverečná scéna, keď

sa ocitáme v miestnosti na tréning. Všade sú rozmiestnené dlhé koly, na ktorých sú znaky draka, čo má predstavovať dračiu svätyňu.

Hudba podfarbovala skoro celú inscenáciu. Samozrejme podľa štýlu tvorcu bola rocková s nádychmi pátosu a depresie. Naskytá sa nám iba trochu odlišný pocit a to na konci prvej polovice, keď detektív navštívi Stellu v jej kancelárii a objavujú sa prvé známky ich vzájomnej náklonnosti. Tóny sa stávajú mäkkými a elektrizujú celé ovzdušie sexuálnym napätím. Použité piesne boli notoricky známe z jeho predošlých albumov v čom ma utvrdil spolusediaci, keď každý jeden text si odrecitoval pekne s milovaným spevákom.

Herecké počínanie stálych hercov Mahenovej činohry bolo presvedčivé a zvlášť by som vyzdvihla výkony Petra Halberstadta a Petra Panzenbergra, z ktorých výrazu ma miestami až zamrazilo. Ako „zlatý klinec programu“ si záverečnú pieseň na prázdnom javisku zaspieval iba sám Daniel Landa, čo pôsobilo umelo a v podstate to nenieslo žiadnu podstatnú informáciu, no divákovi sa to páčilo, za čo získal aj očakávaný obrovský potlesk. Myslím, že väčšina z nich (hlavne pán vedľa mňa) to chápala ako jeho koncert, kde im spieva a kriminálna zápleтка bola iba vítaným rozptýlením.